

Ο ΘΕΙΟΣ

— Έμπρός !

— Είσηλθε σύρων επίπónως τὰ ἀσθενῆ του σκέλη καὶ τὰ μεγάλα του ὑποδήματα καὶ ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ γραφείου μου μὲ ἔκφρασιν ἀπορίας, ὡς νὰ ἤθελε νὰ μ' ἐρωτήσῃ τί ἤθελε.

Τὸν γνωρίζω ἀπὸ τὸ καφενεῖον, ὅπου ἐμφανίζεται περὶ τὴν ἐσπέραν, μὲ τὴν ἐπιμήκη ζαρωμένην μορφήν του, μὲ μίαν κλίσιν πρὸς τὰ δεξιὰ, ὡς εἰάν τὸν λυγίζῃ τὸ βάρος τῆς βακτηρίας του, μὲ μάτια, τὰ ὅποια, ὅταν ἐπιτρέπουν τὰ νωθρὰ βλέφαρα, παρουσιάζουν λάμψιν παιδικῆς αἰσιοδοξίας, τὴν τελευταίαν ἴσως λάμψιν τοῦ ἐξηγτημένου ἐκείνου λύχνου. Καὶ ἐπειδὴ τυχαίνει νὰ ἔρχεται καθ' ἣν ὥραν παίζω μπιλιάρδο μὲ τὸν συνάδελφον Κ., οὗτος μου ψιθυρίζει ἐκάστοτε :

— Ὁ θεῖός σου ! ὁ θεῖός σου ! Δὲν ντρέπεσαι νὰ παίζῃς μπιλιάρδο μπροστά του ;

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐγὼ τοῦ ἀποδίδω τὰ ἴσα, σχεδὸν συνειθίσαμεν νὰ τὸν θεωρῶμεν κοινὸν θεῖον καὶ τῶρα πλέον εἶνε «ὁ θεῖός μας, ὁ θεῖός μας !»

Ὅταν ἐσταμάτησε λοιπὸν ἐνώπιόν μου ἄφωνος, ὡς νὰ ἔλησμόνησε τί ἤθελε, παρ' ὀλίγον νὰ τὸν ἐρωτήσω : «Τί ἀγαπᾶτε, θεῖε ;» Ἄλλὰ μ' ἐπρόλαβε μὲ μίαν κίνησιν πρὸς τὸ θυλάκιόν του ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐξήγαγε μετὰ κόπου ὀγκωδέστατον χειρόγραφον.

— Σὰς ἔφερα ἓνα ἄρθρο, μοῦ εἶπε μὲ φωνὴν διακεκομμένην καὶ ὑποτρέμουσαν ἐκ γήρατος καὶ κοπώσεως.

Τοῦ ἔδειξα κάθισμα, ἔρριψα ἔμφρονον βλέμμα εἰς τὸ τεράστιον χειρόγραφον καὶ τοῦ εἶπα :

— Εἶνε μετάφρασις τοῦ «Μοντεχρήστου»;

— Εἶνε ἄρθρο, μοῦ εἶπεν ἀδημονῶν ὀλίγον.

— Ἄρθρο ! . . . Λυποῦμαι πολὺ διότι τὸ φύλλο μας εἶνε μικρὸ καὶ δὲν ἔχομεν χῶρον. Δὲν τὸ πᾶτε εἰς τὸν κ. Κ. ὁ ὁποῖος εἶνε, νομίζω, καὶ ὀλίγον . . . συγγενῆς σας ;

— Δὲν ἔχω καμμίαν συγγένειαν μαζῇ του, ἀπήντησε μὲ ἀγανάκτησιν πλέον ὁ γέρων. Τοῦ τὸ πῆγα καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι δὲν δημοσιεύει παραμύθια !

— Εἰς τὰ μεγάλα φύλλα ποῦ ἔχουν χῶρον δὲν τὴν πῆγατε ;

— Τὸ πῆγα παντοῦ ἀλλὰ δὲν τὸ δέχονται.

Ἐπειτα στενάζας, προσέθηκε :

— Ἀπελπισία ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπον, ἀπελπισία. Ξέρετε, κύριε, τί ὑποδεικνύω εἰς τὸ ἄρθρον μου ; . . . Πῶς θὰ σωθῇ ἡ Ἑλλάς !

— Καὶ δὲν εὐρέθη ἓνας διευθυντῆς ἐλληνικῆς ἐφημερίδος νὰ τὸ δημοσιεύσῃ ; Τί ἀφιλοπατρία, ἀλήθεια !

Ὁ γέρων ἐνεθαρρύνθη καὶ μὲ ἠπιωτέραν φωνὴν μοῦ εἶπε :

— Λοιπὸν θὰ τὸ δημοσιεύσετε σεῖς ;

— Σὰς εἶπα δυστυχῶς ὅτι δὲν ἔχομεν χῶρον . . . Λυποῦμαι πολὺ . . . Ἐνα τόσον σπουδαῖον ἄρθρον δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ κατὰ ὁδοί, χωρὶς νὰ ζημιωθῇ ἡ Ἑλλάς.

— Δὲν πειράζει . . . Ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ σωθῇ εἰς μίαν ἡμέραν . . . Ξέρετε, φροντίζω καὶ γιὰ σὰς τοὺς δημοσιογράφους νὰ μὴ ἐργάζεσθε τὴν Κυριακὴν . . .

— Κοῖμα ἀληθῶς ποῦ δὲν μπορῶ.

Ὁ γέρων ἐσηκώθη τόσον περίλυπος, τόσον ἄθυμος, ὥστε ἀληθῶς μὲ συνεκίνησε. Μὲ βραδεῖαν κίνησιν, ὡς νὰ ἤλπιζεν ἀκόμη, ἐπῆρε τὸ χειρόγραφον, μοῦ ἀπηύθυνεν ἐρωτηματικὸν βλέμμα, καὶ ἔπειτα ἀνηθύνθη πρὸς τὴν

θύραν, περισσότερον κουρασμένος παρ' ὅταν ἦλθεν. Ἐκεῖ
ἐκ νέου ἐσταμάτησε καί, ἀφοῦ ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγ-
μάς, ἐστράφη καὶ μοῦ εἶπε μὲ σπαρακτικὴν φωνήν :

— Δίδω καὶ δέκα δραχμάς.

— Ἀδύνατον. Τί ἰδέαν ἄλλως τε θὰ σχηματίσετε διὰ
τὸν πατριωτισμὸν μου ἂν πάρω χρήματα διὰ νὰ συντε-
λέσω ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς Ἑλλάδος ;

— Δίδω δεκαπέντε δραχμάς.

— Δὲν μπορῶ, σὰς εἶπα. Δὲν μέννοσιτε ;

— Λοιπὸν δὲν δέχεσθε ;

— Δὲν μποροῦμεν . . . Τί νὰ σὰς ἔπω ; . . .

Ἐψωσε τοὺς τρέμοντας βραχίονάς του ὡς ἐν κατάρα
καὶ εἶπε μὲ ἀνέκφραστον ἀγανάκτησιν καὶ οὐδύνην :

— Ἄς ὄψεσθε !

ΙΩ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

Εἰς τὴ ρωμέϊκὴ τὴν κλεφτουργιὰ
ποῦνε ἡ μόνη μας παρηγοριὰ.

Σὲ γνωρίζω, σὲ γνωρίζω, πολυλάτρευτος θεότης,
σὲ γνωρίζει καὶ ὁ καθένας πεινασμένος πατριώτης,
σὲ γνωρίζω, Ρωμηοπούλα,
μὲ τὸ πύρινόν σου βλέμμα,
λέγεσαι κ λ ε ψ ι ᾶ, ρ ε μ ο Ὡ λ α
καὶ εἶσαι γνήσιόν μας θρέμμα.

Κύτταξέ την, Περικλέτο, καὶ χαιρέτα την καὶ σύ,
τὴν γνωρίζουν καὶ οἱ μεγάλοι καὶ οἱ μικροὶ μας κολοσσοί,
χίλια χέρια φανερώνει,
χίλια πόδια φτερωτά,
— μὲ τὰ πρῶτα τῆς σουφρώνει,
μὲ τὰ δεύτερα πετᾷ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ